

КОВЧЕГЪТ НА КЕРЪЛ

UNBURY CAROL

Copyright © 2018 by Josh Malerman

© Зорница Русева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© DEJA BOOK

София • 2018

ISBN: 978-954-28-2693-4

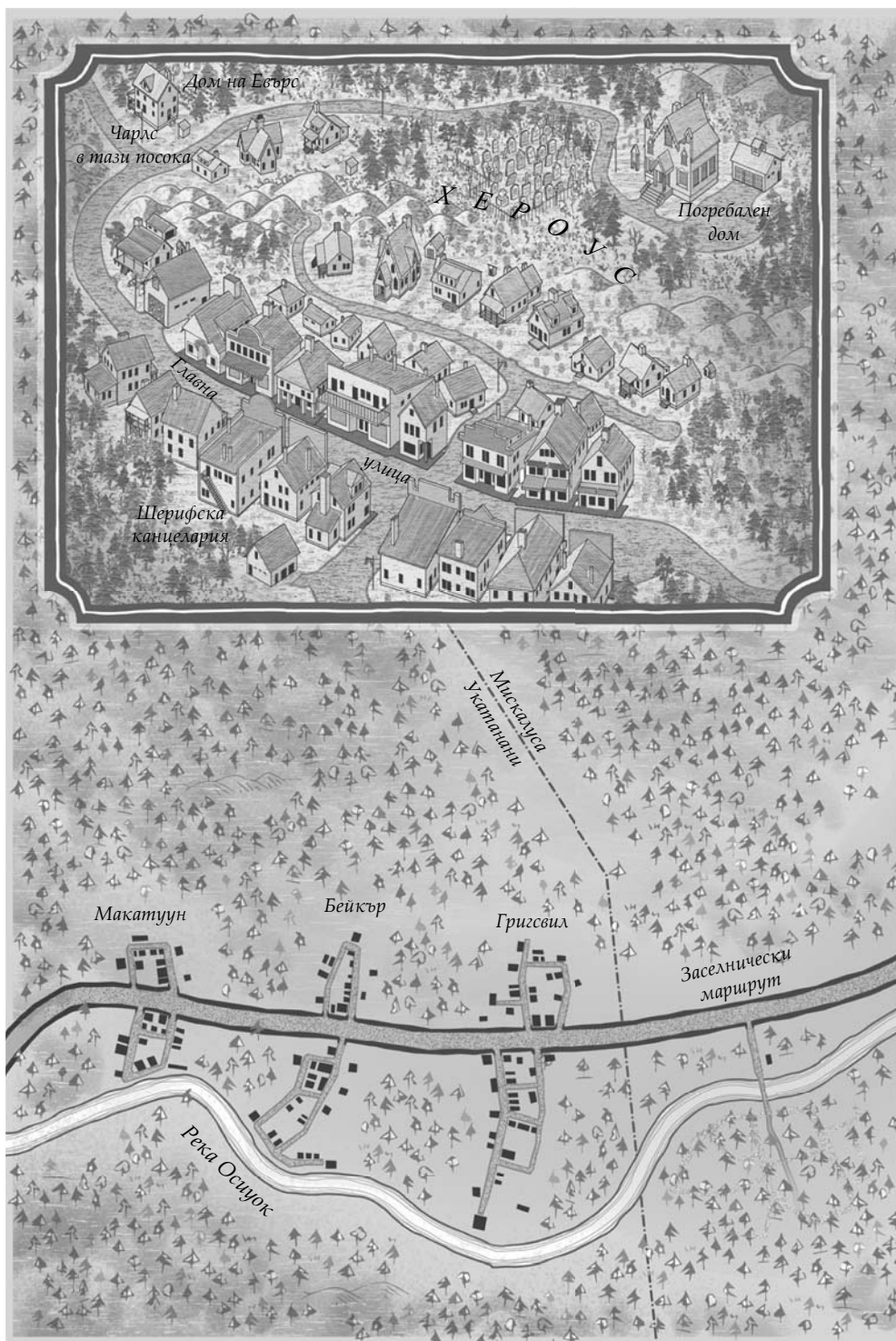
ДЖОШ МАЛЕРМАН

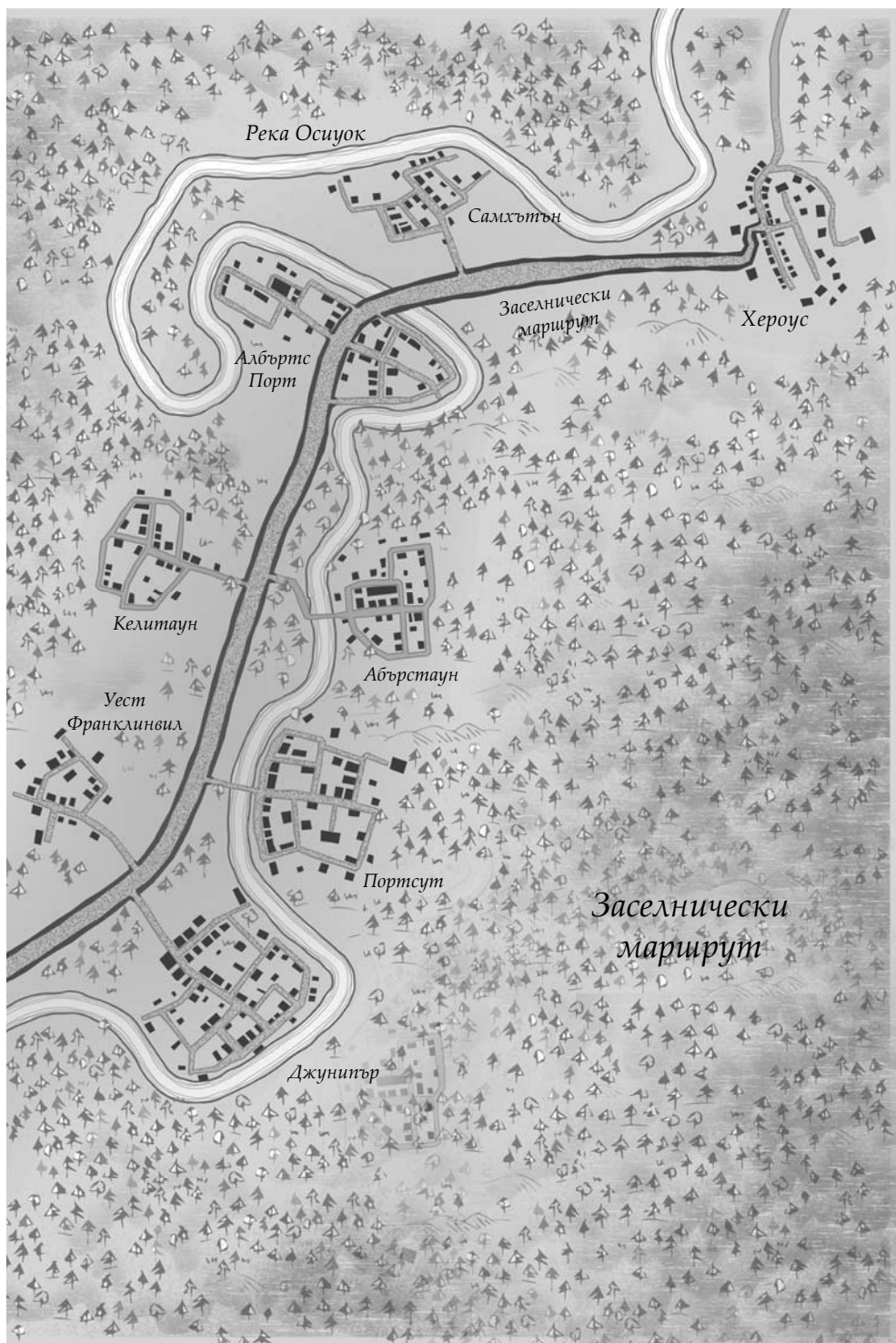
КОВЧЕГЪТ НА КЕРЪЛ

Превод от английски
ЗОРНИЦА РУСЕВА

На Дерек, Райън, Рейчъл и Кевин

НА ПОГРЕБЕНИЕТО НА ДЖОН БОУИ

Град Хероус беше разположен в най-северния край на Заселническия маршрут, на довольно разстояние от потока на плътта, който се стичаше по търговския път. Несъмнено беше най-благоденстващият град и в двата окръга със своите просторни къщи с високи каменни фасади, някои от които разполагаха с цели десет спални. Дворовете бяха пословично големи, широки колкото самия път, и някои от покривите се извисяваха редом с върбите. Нещо повече: Хероус се къпеше в повече слънчева светлина от останалите градове, тъй като сенките, хвърляни от арките на въпросните върби, свършваха дотам, откъдето започваха житните поля – досами южния край на границата. Огрян и усамотен, отдалечен и оholen, Хероус беше особено привлекателен за живеене.

Но това не пречеше на жителите му да умират.

Джон Боуи установи това по трудния начин.

– Беше неповторим – каза Керъл Евърс.

Бе застанала до своя съпруг Дуайт и се взираше в зейналия гроб на своя приятел Джон Боуи. Сълзите в очите ѝ отразяваха отвисоко положения в голата земя мъж.

Боуи беше един от най-обаятелните мъже в Хероус – човек с ведър ум, който беше чест за всяко събиране. Веселите му очи искряха зад дебелиите стъкла на очилата му, а несекващият му апетит беше истинска награда за всеки, прекарал следобеда в приготвяне на храна за гостите.

Джон Боуи беше добър човек.

Джон Боуи беше ведър човек.

Джон Боуи също така беше и хомосексуалист и по тази причина не представляваше никаква заплаха за Дуайт Евърс, тъй като Боуи беше и най-добрият приятел на Керъл.

И беше единственият човек, с изключение на собствения ѝ съпруг, на когото Керъл беше споделила за нелечимото си заболяване.

Не ѝ беше лесно да говори за това.

И въпреки всичко произнесе думите с такава лекота – в една ясна вечер на задната веранда на дома, в който живееха двамата с Дуайт. Джон беше говорил за литература и фокуси – двете теми, които най-живо го интересуваха – когато Керъл изведнъж стана от пейката и му каза.

– Аз съм умирала, Джон. Много пъти.

Макар известен с доброто си чувство за хумор, Джон не беше човек, който би се отнесъл лекомислено към подобно твърдение. А и зелените очи на Керъл често я издаваха, когато говореше сериозно.

„Разкажи ми“ – беше казал той, подпрял ботушите си на едно дървено столче, потънал в плетеното кресло. Беше заел любимата поза на Керъл. Вероятно това ѝ помогна да се отпусне да говори. „Разкажи ми за всеки един от тях.“

И Керъл разказа на Джон Боуи за всеки път, когато беше умирала; за всеки път, който можеше да си припомни. Докторите, каза тя, нямаха име за състоянието ѝ. Но преди много години сама беше измислила как да го нарича.

„Стонтаун – беше казала тя. – Започнах да го наричам така на осемгодишна възраст. Предполагам, че съм се повлияла от имената на заселническите градове. Тогава не познавах никакви други места. А и Стонтаун донякъде наистина прилича на град. Поне за мен. Няма шериф, разбира се. Нито бакалия, нито банка, нито бар. Няма нищо. Но е град като всеки един по Пътя на заселниците. Макар никой друг освен мен да не го посещава.“

Тя замълча. Джон забеляза странната смесица от чувства, изписани по лицето ѝ; Керъл си припомняше онзи мо-

мент от детството си, когато беше дала име на своята кома, и едновременно с това изпитваше отчаяние, че тя все още я съпътстваше.

„За страничния наблюдател – продължи тя – изглеждам... мъртва. Почти без пулс. Дъхът ми е толкова слаб, че не може да замъгли огледало. Пулсът ми е толкова бавен, че пълзи като охлюв. Там няма светлина, Джон. Чувам звуците от света, който ме заобикаля, но не мога да помръдна. А вятърът наоколо... стене. И затова... Стонтаун. Хитро, нали?“

Разказа на Джон колко се беше страхувала по-рано от самотата на комата. Как единствено непрестанното потропване на майка ѝ Хети, докато се занимава с нещо в работилницата, ѝ беше помогнало да запази връзката си с действителността. „Без Хети нямаше да издържа там. Щях да полудея.“

Разказа му за хрипливото дишане, което в Стонтаун беше като музика. И за това как Хети ѝ беше казала, че вероятно идва от самата Керъл. Разказа на Джон и за усещането за пропадане.

„От мига, в който комата започне, сякаш пропадам. И продължавам да пропадам, докато не се събудя.“

Джон видя облекчението, изписано на лицето на прекрасната си приятелка, докато му разказваше това. Той знаеше, че Керъл не е казала на никого друго освен на Дуайт. Срамуваше се, предположи той – вероятно си мислеше, че мнозина биха сметнали това състояние за непоносима тегоба и биха се отдалечили от нея. Керъл беше загатнала, че и преди са я изоставяли заради това. Джон я изслуша внимателно и имаше какво да каже на свой ред. И докато го слушаше, Керъл осъзна причината толкова ненадейно да реши да сподели истината с друго, различен от съпруга ѝ. Не беше само заради собствената ѝ безопасност – въпреки че това беше от огромна важност, защото какво би станало, ако Дуайт умре, докато Керъл е в кома? Кой щеше да знае, че тя все още е жива?

За нея обаче беше също толкова важно да разбере какво мисли Джон Боуи по въпроса.

Той беше казал много неща. Джон беше извор на светлина точно както Стонтаун беше извор на мрак.

А сега Джон Боуи беше мъртъв.

Джон лежеше бос, облечен в сив костюм, върху буците пръст, на шест стъпки под жълтите обувки на Керъл, покосен от Болестта. Когато разбра, че смъртта му наближава, беше пожелал да не го слагат в ковчег. Керъл се беше погрижила нейният приятел натуралист, самородният пантеист на Хероус, да се разложи по начина, който е пожелал.

Направо в земята.

– Изглежда, сякаш е... паднал в дупката – прошепна Дуайт на Керъл.

Двамата бяха застанали рамо до рамо. Жълтата рокля на Керъл се развяваше от лекия ветрец, който сякаш не достигаше черния костюм на съпруга ѝ.

– Той пожела да бъде така – прошепна Керъл.

Гласът ѝ прозвуча много по-зряло, отколкото за жена на тридесет и осем години, на колкото беше тя.

Робърт Мендърс, управителят на погребалния дом, застава на подиума в горния край на гроба на Боуи, за да разкаже на опечалените онова, което те вече знаеха. „Човек с блестящ ум, ентузиаст, жаден за познание по всички въпроси...“

Керъл си спомни как Джон правеше простички фокуси по време на празненствата. Как караше маслини да изчезват. Как вадеше сливи от ушите на подпийнали жени. Опита да се усмихне, но не успя.

– Пред края – прошепна Дуайт – няма фокус, който да те избави.

– Моля?

– Тъжно е – каза Дуайт. – Нищо повече.

„Вие двамата си приличате точно колкото аз и някой ценител на нежния пол – беше казал веднъж Джон на Керъл. – Нали знаеш, че той се ожени за теб заради парите ти?“

Но шегата не се беше понравила на Керъл и тя не му го беше спестила.

Дуайт кимна на Лафайет, застанала на отсрещната страна на гроба. Керъл забеляза този жест. От всички хора, с които дружеше Дуайт, Лафайет вероятно беше най-неприятната. Провисналият ѝ корем гордо се подаваше над черния ѝ колан, като подлагаше на изпитание сребърните копчета на бялата ѝ вълнена риза. Гробищният вятър развяваше косата ѝ, вързана на висока конска опашка, и игриво я разпиляваше пред осеяното ѝ с дълбоки бръчки лице. Винаги беше приличала на Керъл на вещица; просто не можеше да си представи за какво биха могли да си говорят това надутото, лицемерно прасе и невероятният човек на име Джон Боуи, който лежеше по гръб бос и облечен в своя сив костюм точно под краката им.

Вероятно смутен от мъртвеца без ковчег, консервативният Мендърс приключи с официалните хвалебствия много по-бързо, отколкото Керъл очакваше. От друга страна, целият живот на Боуи беше свършил много по-бързо, отколкото Керъл беше очаквала. Болестта, знаеше тя, беше нещо страшно. Но като жена, умираше много пъти, вероятно все пак не се страхуваше толкова, колкото останалите хора.

– О, небеса – каза Дуайт. – Едва успявам да преглътна всичко това.

Керъл приближи устни до ухото на съпруга си:

– Дуайт. Млъкни.

Не беше тайна, че Дуайт имаше толкова общо с Джон, колкото и Джон с вещицата Лафайет. При обичайни обстоятелства това беше източник на тревога за Керъл. Как така се беше омъжила за човек, който не можеше да оцени нейния любим, блестящ приятел? Как така Джон не успяваше да разсмее Дуайт?

Но това не беше денят, в който да се ядосва на Дуайт.

Бракът им наистина преминаваше през труден период.

„Защото не задава въпроси като мен – беше казал веднъж Джон. Керъл сякаш чуваше гласа му. – Той прилича повече на бик, отколкото на човек – и ти го казвам като човек, у когото има много повече пуйка.“

Джон постоянно се шегуваше. Нещо повече, той винаги успяваше да *разсмее* Керъл.

Тя погледна устните му тъкмо когато двамата гробари Лукас и Хенк започнаха да хвърлят лопати пръст върху гърдите и брадичката му. И тогава в ухото ѝ сякаш прозвучаха думи, които всъщност не ѝ беше казвал, докато беше жив. Но ако можеше, сигурно щеше да ѝ ги каже в този миг.

„На кого ще кажеш сега? Някой трябва да знае. Ами ако ей сега изпаднеш в кома и по някаква причина Дуайт умре, докато си там? Трябва ти предпазна клапа, Керъл. Сигурност. Мен вече ме няма. Направи го за успокоението на моя дух и духа на майка ти – кажи на някого.“

– Трябва да кажем на още някого – прошепна изведнъж Керъл.

Дуайт се обърна към нея.

– Какво да кажем на още някого?

Докато Мендърс прибираще своя тефтер с бележки, а Лукас и Хенк зариваха изцяло главата на Боуи, Керъл затвори очи и повтори думите си.

– Трябва да кажем на още някого.

– Недей, скъпа – каза Дуайт и я подръпна за лакътя, тъй като останалите опечалени започнаха да се разотиват. – Нека поговорим за това вкъщи.

Но разбра ли Дуайт какво имаше предвид тя? Не можеше да е сигурна. И защо не? Майка ѝ Хети щеше да разбере. Тя вече щеше да обмисля как точно да организира резервния план. Джон също щеше да разбере.

Дуайт кимна за довиждане на Лафайет и поведе Керъл по тревата на гробището.

– Какво има?

Керъл се отправи към каретата им.

– Какво има? – отново каза той.

– Какво *има*? Почина близък мой приятел. Това има.

– На мен ми е тъжно колкото и на теб – каза Дуайт, като я настигна.

Макар да ѝ беше трудно да си го признае, Джон често се беше оказвал прав за Дуайт. А и в последно време Дуайт се беше променил. Десет, пет, дори три години по-рано той щеше да я държи за ръката, да я прегръща през раменете и да разговаря с нея за онова, което я вълнува в момента.

Джон Боуи беше мъртъв. Трябваше още някой да знае за Стонтаун.

И все пак да говори за заболяването си, беше едно от най-трудните неща за Керъл Евърс.

Беше си патила от това.

В каретата тя каза каквото си мислеше. И спорът започна.

– Сега никой не знае – каза тя.

Усещаше се така, все едно се мятеше между тъгата от загубата на Джон и страха от възможността отново да се почувства уязвима.

– Не знае за какво, скъпа?

Джон изглеждаше объркан като вълче, останало без глутницата си.

– Говоря за моето състояние.

Дуайт кимна. Но Керъл не разбра какво означаваше това кимване.

– И сега никой не знае – каза той.

– Трябва да има още някого освен теб. Ако ли не... тогава има голяма възможност да не се погрижат за мен.

Дуайт се изсмя.

Керъл се изправи на мястото си, вцепенена.

– Защо се смееш?

– Каква е вероятността да се случи това, Керъл? Каква е вероятността ей сега да изпаднеш в кома и аз да умра точно докато си там?

Начинът, по който го каза, накара Керъл малко да се засрами, задето се беше ядосала толкова много. И все пак...

– Ако научих нещо от Хети, то е да не губя нито миг, щом става дума за това. Трябва да кажем на някого. Докторът дори няма да успее да долови пулса ми, докато съм там. И дявол да го вземе небето, Дуайт, ти сам трябваше да повдигнеш въпроса.

– Съжалявам, Керъл. На кого искаш да кажеш?

Керъл долови някъде отдалеч хрипливото дишане. Или беше просто пръхтенето на истинските коне, които ги прибираха у дома?

– Фера.

– Прислужницата?

– Да.

– Не мисля, че е добра идея. Ако кажеш на нея, всички ще разберат.

– И какво от това?

– Ами, ти си тази, която иска да го запази в тайна. Просто мисля за теб, скъпа.

Но не беше така. Керъл усещаше.

– Фера е идеална – каза Керъл. – Умна е. Мила е. И е наблизо.

– Мъжът ѝ Клайд е пияница. И когато се напие, не си държи езика зад зъбите.

– Ами, хубаво, нека. Нека всички да знаят.

– Ти... сигурна ли си?

– Да.

Тя се сети за Джон Боуи. Докато Хети вярваше, че е най-мъдро да го запази в тайна („Ще се възползват от теб, Керъл – всички тези мъже по Заселническия маршрут.“), Джон я окуражаваше да каже на всички: „В крайна сметка хората са по-добри, отколкото си мислиш, Керъл. Дори онези, които си вярвала, че не са“.

– Да. Съвсем сигурна съм.

Но Дуайт виждаше, че това не е така. Керъл и преди беше правила подобни предложения.

Каретата се заклати по камъните на пътя и Дуайт зае по-сериозна поза, като отпусна ръка върху нейната.

– Да не би... да усещаш, че наближава?

Част от парата в спора беше изпусната. Дуайт все пак звучеше загрижен.

– Не зная.

Те се возеха мълчаливо, разделяни от едно: убеждението на Дуайт, че нейната кома всеки път е предизвиквана от напрежение. Колкото и да беше настоявала тя, че това не е така.

Наистина беше изпаднала в кома, щом Хети умря, но ѝ се беше случвало и много други пъти, когато всичко в живота изглеждаше съвсем наред.

У дома, на закрито, дискусията беше подновена.

– Сама ли смяташ да ѝ кажеш – довечера, докато се разхождате в градината?

Дуайт свали официалното си палто и го закачи в дрешника във фойето. Керъл скръсти ръце пред гърдите си. Очите ѝ, влажни от недоизплаканите сълзи, отразяваха запалената свещ, поставена върху помощния шкаф.

– Предлагам следното – каза тя. – Ако не съм казала на Фера преди следващия път, когато изпадна в кома, много бих искала *ти* да ѝ кажеш.

Тя кимна на себе си. Сякаш беше по-лесно Дуайт да каже на Фера, отколкото самата Керъл. Защото все пак си беше точно така.

– Може да я доведеш в спалнята и тя сама да ме види. Да ѝ покажеш, че имам пулс. Да ѝ покажеш колко съм... мъртва. И при все това... жива.

Дуайт кимна. Това беше по-типично за Керъл. Вечно неувверена.

– Обещавам – каза той.

Зачуди се дали Керъл беше доловила снизхождението в гласа му.

– Следващия път, когато се случи, пусни Фера при мен.

– Обещавам.

В този миг на Керъл ѝ се стори, че вратата зад гърба на съпруга ѝ се надипля. Една вълна бавно се надигна от долу нагоре в нея.

Тя дочу хрипливото дишане в Стонтаун.

Гънките невинно означаваша, че приближава кома, но никоя кома не беше настъпила без тях.

– Може би тази вечер трябва да си починеш – каза Дуайт. – Без разходка.

Керъл прочете искрена загриженост в погледа му. Тя пристъпи към него и го целуна по челото.

– Недей да обмисляш всичко толкова много, Дуайт.

Тя постави върха на показалеца между очите му, преди да продължи:

– Сякаш там вътре вече си разиграл как точно трябва да се случи всичко, и не искаш нищо да попречи на твоя план.

Дуайт се усмихна с половин уста.

– Просто се тревожа, скъпа.

Керъл излезе от фоайето и отиде във всекидневната, където видя Фера.

– Съжалявам – каза Фера. – За твоя приятел.

Керъл веднага видя, че Фера не се беше занимавала с нищо определено във всекидневната – значи беше подслушвала разговора им.

Колко ли беше чула?

– Да се разходим – каза Керъл, а в гласа ѝ издайнически прозвуча тъга. – Чистият въздух ще ни се отрази добре.

Навън небето посивяваше, но беше останала достатъчно синева, за да ги води по пътеките, които се извиваха между цветовете на многогодишните растения и напъпилите плодни храсти в характерните за имението на семейство Евърс багри. Сега, както Керъл добре знаеше, беше „благого време“. Защото, колкото и красиви да изглеждаха цветята на слънчева светлина, градината безспорно беше прекрасна по време на буря.

А Керъл вече беше разбрала, че бурята приближава.

– Керъл – започна Фера.

Керъл знаеше какво щеше да каже момичето.

– Признавам си, че дочух малко от разговора ти с господин Евърс.

Под ниските обувки на Фера и ботушите на Керъл хрущяха камъчета.

– Така ли? И какво чу?

На Керъл ѝ се прииска Фера да беше чула всичко. После, също толкова ненадейно, ѝ се прииска да не е така.

– Само... няколко думи.

Фера спря и си пое дълбоко дъх.

– Чух да му казваш, че е дошъл моментът да ми кажеш... нещо?

Керъл се обърна към Фера и дълго не откъсна поглед от лицето ѝ. В широко отворените ѝ кафяви очи се четеше повече неопитност, отколкото любопитство.

– Да – каза Керъл. – Но може би... все още не. Да се разходим.

Керъл почувства вълната да приближава бързо и вдигна поглед, като очакваше да я види точно пред лицето си.

– Керъл?

– Чувствам се малко особено – отвърна тя.

Двете бяха стигнали до началото на едно стълбище, изсечено от варовик.

– Керъл, щом се чувстваш така, трябва да се приберем обратно вътре.

Керъл вдигна ръка.

– Няма страшно, Фера. Просто е... необичайно. Тъгувам за своя приятел Джон.

Фера погледна лицето на своята господарка и Керъл усети този поглед. Често казваше, че това момиче е сладко като южняшки шоколадов десерт и нейна истинска приятелка. Може би, замисли се Керъл, това беше *идеалният* момент да ѝ разкаже.

„Не още“ – помисли си тя и впери поглед над цветята и растенията в търсене на следи от вълната. Искаше да каже на Фера, но не ѝ беше лесно.

Веднъж вече си беше патила от това.

Време беше да сменят темата.

– Как е Клайд? – попита Керъл, а тъгата ясно прозвуча в гласа ѝ.

За своите все още ненавършени двадесет години това момиче имаше видимо доста по-вълнуващи романтични отно-

шения в живота си, отколкото самата Керъл. Примирена, но все още жадуваща подобни преживявания, Керъл си даваше сметка, че повечето разтърсващи мигове от живота ѝ вече бяха преминали. Спорове, които продължаваха до малките часове на нощта, неразумна любов, вълнуващи чувства и тягостни чувства; думи, откъснати от заснежени върхове, безкрайни разговори и решения, взети без знанието до какво ще доведат. Но Фера говореше за проблемите си с миловидното изражение на човек, който вярва, че преживява възможно най-трудните моменти в историята на света, че ѝ предстоят решения с колосални размери, че разочарованията ѝ са обагрени в червеното на въображаемо пролята кръв. Керъл много обичаше да слуша как светът все още изгаря в пламъци, как всяка вълна в морето носи погром, как всяка нощ луната всява лудост.

Джон също обичаше тези неща.

– Клайд... ами, той си е Клайд.

Керъл ахна, когато ѝ се стори, че една гънка прекосява земята пред краката им. За миг изглеждаше така, сякаш върховете на ботушите ѝ потънаха под нея.

– Може би трябва да се връщаме – каза загрижено Фера.

Но в този миг последва втора вълна. По-голяма от първата.

Керъл се препъна и се хвана за рамото на Фера.

– Добре – каза Фера и в ума ѝ отекнаха откъслечните думи, които беше дочула от разговора. – Време е да се прибираме.

Тя хвана ръката на Керъл и я поведе извън градината.

– Знаеш ли – каза Керъл, опитвайки се да успокои видимо загрижената си приятелка, докато вървяха обратно към къщата. – Когато бях на твоята възраст, и аз преживявах моменти, подобни на твоите с Клайд.

– Наистина ли? – попита Фера.

Радваше се, че Керъл говори, макар и да виждаше, че подаръкът ѝ се затруднява всеки път, когато си поема дъх.

– Разкажи ми – отвърна тя.

– Чувала ли си за... Джеймс Мокси?

– Бандитът? Вероятно, но...

– Да – каза Керъл. – Точно той.

Фера спря и я погледна с ококорени очи и зяпнала уста – като три съвършени кръгчета на почервениялото ѝ лице. Може и днес да беше имало погребение, но новината беше разтърсваща.

– Керъл, целунала си *бандит*?

– По онова време той не беше бандит. Минаха години, преди да се сдобие с тази „слава“. Хети също се запозна с него.

– Какво?

– Едва вечер ни дойде на гости.

– *Какво?* Джеймс Мокси е бил на гости у вас? И се е запознал с майка ти?

Керъл рязко се извърна настрани от Фера. Докато ѝ разказваше за Джеймс Мокси, тя неволно си беше спомнила нещо, което в този момент означаваше много за нея.

Все пак *имаше* още някого, който знаеше за нейното състояние.

Някой друг освен Дуайт. Някой, който я беше напуснал преди двадесет години, неспособен да понесе товара да се грижи за жена, която умира толкова често.

– Има още някого, който знае.

Каза го на себе си, но на глас. И разбира се, Фера я чу.

– Който знае какво, Керъл?

Керъл поклати глава и пропъди откритието от ума си. А може би го запази за по-късно.

– Предполагам, че имахме *нещо*. За кратко. Мисля, че в момента е в Мекатуун. Не съм сигурна.

– Искаш да кажеш, че е било повече от една целувка?

– Нямах това предвид, любопитка такава, но да, беше повече от една целувка.

– Колко повече?

Керъл поклати глава и отказа да отговори на Фера. Вече бяха на моравата и приближаваха къщата.

– Някой ден, Керъл – някой ден, когато не се чувстваш толкова особено – ще ми разкажеш цялата история и аз ще те изслушам. О, ще те изслушам и още как.

Керъл се усмихна и цялата болката от загубата на Джон Боуи се изписа по лицето ѝ.

– О, Керъл. Съжалявам.

Керъл дръпна скърцащата задна врата, за да я отвори, и двете влязоха вътре. Преди да затвори, Керъл погледна към градината, към каменните стъпала и многобройните пътеки отвъд тях.

– Фера – каза тя. – Много бих искала да ти кажа нещо.

Фера се обърна и видя своята господарка, застанала на прага, все така с гръб към нея.

– Какво?

Без да се обърне, Керъл каза:

– Имам здравословен проблем, Фера. Заболяване, така да се каже. Не ме навестява често, но когато го стори, нямам друг избор, освен да го пусна да влезе.

Докато изричаше думите, тя го видя.

Издигането и пропадането на хоризонта, на горите отвъд градините, на самите градини.

Тя се хвана за дървената каса на вратата и се подготви за вълната.

Езерцето сякаш се надигаше заедно с нея.

– Керъл?

Растенията в градината потрепнаха, пчелите паднаха в тревата. Дори градинските статуи и каменните стъпала не устояха на тласъка и гневно се стовариха върху земята.

– Керъл?

Гънката достигна до ботушите ѝ, обезформи кожата им, набръчка подгъва на роклята ѝ.

– О, небеса, Фера. Това е.

Сетне Керъл се свлече на пода. И писъкът на Фера я последва в Стонтаун.